

werd als wingewest, totdat de Mogendheden over desselfs verder lot zoude hebben beslist, men beklagde hartelijk, dat het huis van Oranje en in hetzelfde ons oude plekje gronds zoo diep vernederd veracht en verguisd werd en even daarom wenschte men dat dit niet verder gebeuren mogt.

Doch in alle gevalle Belgiëën heeft zich gewelddadig van ons los gescheurd, de edelen des volks hebben zulks te midden der muitelingen voor geheel Europa geprovoceerd en later heeft de misdaad zich ten eenemaal geconstitueert; het zich los gemaakt hebbend gedeelte heeft 's Rijks eigendommen gewelddadig aangetast, het oproer onder 's Rijks bezoldigde legers gebragt, in één woord, baldadig het hoofd opgestoken, en in t'openbaar roem gedragen op de van het rijk vermeesterde schatten. Dit is, dacht men, te veel en heeft alle middelen ter vereeniging onmogelijk gemaakt, en het is beneden de waardigheid van den Koning, beneden de waardigheid van het Noord Nederlandsche volk om ooit weder zich met de trouwloosheid te verbroederen of hen de eer te geven dat zij Nederlanders, landgenooten zouden zijn, maar wat wenscht men dan? Dit, dat Z.M. den Koning openlijk verklare en op de ondubbelzinnigste wijs dat Hoogstdezelve de afscheiding, de algeheele afscheiding van het voormalig Belgiëën van de oude Nederlandsche grenzen af zal bevorderen en daarstellen, met voorbehouding van zodanige pretentiën als blijken zullen ten lasten van de zich afgescheiden hebbende provinciën te bestaan, zoo wegens de schulden, als speciaal van wegens hetgeene men zich op eene alleszins wederregtelijke wijs heeft toegeeigend, verder dat alle Belgen hoegenaamd, welke in eenige posten zijn in Noord Nederland, dadelijk worden verwijderd, immers alle de zodanigen zonder uitstel, welke eenigen invloed op het openbaar bestuur uitoeffenen, dit of iets dergelijks meende men zoude de ingezetenen van Noord Nederland gerust stellen, de geestdrift meer en meer opwekken, het publiek credit merkelyk opbeuren en tevens 's Konings waardigheid handhaven.

Ja maar nu de Schelde! men dacht dat de eerste zorg moest zijn om de beide oevers wel te bewaaren en te verzekeren, terwijl later kon geregeld worden, welke bepalingen op den